

[Ømann.]

lejere var en uretfærdighed, er åbenbart fuldstændig glemt. Glemsomheden åbenbarede sig allerede ved boligforliget, og den ligestilling, der kunne udtænkes, indskrænkede sig til en forhøjelse af lejeværdien for parcelhuse med $\frac{1}{4}$ pct. om året gennem nogle år. Denne $\frac{1}{4}$ pct.s forhøjelse sker nu for første gang, og ordningen er jo indtil videre cementeret gennem forligspartiernes aftale, men jeg vil dog nok udtrykke nogen betænkelighed ved at få den bundet i ligningsloven, så det ser ud, som om disse bestemmelser skulle række ud over denne folketingsperiode.

Nu foreslår man at sprede uretfærdigheden til et helt nyt område, men også til et område, der ligger klos op ad lejernes situation, så at forskelsbehandlingen vil fremstå helt ublufærdigt. Ingen ved jo endnu, hvor omfattende dette område bliver, men man kan nok være sikker på, at en vedtagelse af det foreliggende lovforslag vil sætte gang i forretningerne.

Vi har tidligere fra mit partis side påpeget, at det ikke er nogen farbar vej at regulere på den kunstige indtægtsside på ejendomsregnskabet, hvis man vil etablere en ordentlig ordning på dette felt. Sætter man lejeværdien så højt, at den svarer til den reelle værdi, kommer de ejere, der har lavt prioriteret, i klemme, for det er renten, der er afgørende for, om der bliver over- eller underskud. Man vil derfor rent faktisk være nødt til at sætte lejeværdien lavt, og så har vi underskuddene, og så har vi forskelsbehandlingen. Den samme tendens vil uvægerligt gøre sig gældende for ejerlejlighederne, uanset om man i lovforslaget siger, at lejeværdien skal ansættes efter et skøn, det vil altså i denne forbindelse sige løsrevet fra ejendomsvurderingen. Dette skøn bliver jo ikke udøvet konkret. En standardisering vil snart melde sig, jfr. hr. Fogeds tale her i dag og hr. Hagen Hagensens tale, og man undgår ikke at tage hensyn til det herskende lejeværdiniveau for parcelhusene.

Jeg skal ikke sige meget om det foreslåede standardfradrag, men blot påpege, at standardfradrag jo er kommet på mode. Der er ikke det samme behov for standardfradrag her af hensyn til ligningen, som der er ved parcelhuse, fordi loven om ejerlejligheder

påbyder oprettelse af ejerforeninger, hvor en del af udgifterne fremgår af dokumenterede regnskaber, som skal føres. Heraf fremgår naturligvis ikke udgifterne til tapet og bonetvoks, men jeg vil dog anse det for rimeligt at indhøste nogle års erfaringer om de faktiske udgifter, før man kaster sig ud i nogen standardisering.

I øvrigt anføres det jo i bemærkningerne til lovforslaget, at der er udvist en vis varsomhed ved ændringen i lejeværdireglerne for parcelhuse, men at et tilsvarende hensyn ikke gør sig gældende for de ejerlejligheder, der først nu vil komme til eksistens. Det forekommer mig, at disse ord er sande og rigtige. Køberne ved, hvad de går ind til, og jeg synes ikke, der er nogen grund til at udfordre lejerne på denne måde. Det rimelige og rigtige, forekommer det mig ville være at fastslå, at lejeværdien af en ejerlejlighed naturligvis skal sættes til det som driften — hvis man kan kalde det for driften — til enhver tid koster. Det vil så indebære, at driftsresultatet bliver nul d. v. s. der bliver intet overskud, der bliver intet underskud, og det vil igen sige, at det at have en ejerlejlighed er en privat sag og selvangivelsen ganske uvedkommende.

Det er vel helt i boligforligets ånd, at de bindingsbeløb, der uimodsigeligt straks vil forøge ejendommens værdi, og som kan realiseres ved salg, først skal tages til indtægt, når de kommer til udbetaling; jeg ved ikke, om det helt stemmer med de teorier om tidspunktet for erhvervelsen af indkomst, som i øvrigt er nedlagt i statsskatte- loven. I øvrigt kan man jo sige om alle disse nyordninger, som boligforliget har medført, at det er ikke nogen forenklingens vej, der her er betrådt.

Med hensyn til det forslag om udvidelse af skatteinstansernes antal, som fremgår af den foreslåede nye § 32 C, må man nok umiddelbart være noget betænkelig. Vi har i forvejen 5, undertiden 6 skatteinstanser, og man kan spørge, om det ikke er nok. Vil den adgang, som man vil give skatterådene, til at tage en foretagen skatteansættelse op til ny behandling, fremme disse råds omhyggelighed og ansvar over for egne afgørelser? Jeg er imidlertid villig til, at vi drøfter dette i udvalget, og hvis der frembyder sig store praktiske fordele, er det